

Ultima generație și revenirea slavei în sfânta sfintelor

8 iunie 2005

Jack Sequeira

Când studiem lucrarea Duhului Sfânt în viața celui credincios, observăm că El urmărește să reproducă în acesta caracterul Domnului Isus, adică al lui Dumnezeu (Ioan 14,9).

Omul a fost creat la început cu Duhul Sfânt locuind în el, ca să-L poată reflecta pe Dumnezeu în caracterul lui. Dar, ca rezultat al căderii în păcat, omul se naște în această lume fără Duhul Sfânt, deci fără Dumnezeu. Intenția Evangheliei este deci de a repara această stricăciune adusă de păcatul original al lui Adam, ca imaginea divină să fie refăcută în om. Iar punctul de plecare al Evangheliei este, ca experiență subiectivă, nașterea din nou.

Cu alte cuvinte, necesitatea prealabilă pentru sfințirea vieții este de a fi născut din Duhul Sfânt, nu numai pentru a fi mântuit, ci pentru realizarea planului inițial al lui Dumnezeu, acela de a reflecta în om propria Sa slavă, slava dragostei care se jertfește.

Fiecare credincios trebuie să fie pe deplin instruit în legătură cu aceste fapte, dar ele se adresează într-o manieră specială ultimei generații, căci ei sunt rămășița poporului lui Dumnezeu prin care acest pământ va fi luminat de slava lui Dumnezeu (Apocalips 18,1; 14,12). Pentru a reface chipul lui Dumnezeu în om a fost realizată în Hristos o lucrare completă. Dar este opera Duhului Sfânt de a face această lucrare reală în inima fiecărui credincios care trăiește prin credință, trăind prin Duhul.

Prima sarcină a Duhului Sfânt este să ne scape de poziția noastră în Adam și să ne așeze în Hristos și în biserica Sa. Realizând acest lucru în cel credincios, Duhul Sfânt continuă apoi să locuiască în el, spre a pune în acțiune opera mai profundă a crucii, prin care viața veche este cu adevărat dată morții zilnic, ca în schimb viața lui Hristos să se poată manifesta din ce în ce mai mult (2Corinteni 4,10-11; 3,17-18; Efeseni 3,16-19; 4,4-13).

Lucrarea sfințirii nu este realizată de credincios; este exclusiv lucrarea Duhului Sfânt. De aceea L-a trimis Hristos să locuiască în fiecare credincios. Dacă înțelegem bine acest lucru, efortul făcut de "eu" va înceta și vom face loc celei de-a treia Persoane a Divinității, spre a manifesta în noi viața lui Isus. Aceasta a fost starea apostolilor la Cincizecime, și astăzi trebuie să fie și cu noi la fel. Trebuie să notăm totuși că negarea eului, astfel ca Duhul să

poată manifesta viața lui Hristos în noi, înseamnă o luptă implacabilă și permanentă. Este “lupta cea bună a credinței” (1Timotei 6,12).

Al doilea aspect al lucrării Duhului Sfânt locuind în fiecare creștin convertit este acela al sfințirii și, conform afirmației lui Pavel, implică spiritul, sufletul și trupul (1Tesaloniceni 5,23). Semnificația acestei sarcini importante nu poate fi înțeleasă și apreciată decât în lumina Duhului. După cum un medic trebuie să cunoască funcțiile fizice ale omului, pentru a-l ajuta în suferințele lui, tot așa credinciosul trebuie să fie familiar cu funcțiile lui spirituale, pentru a coopera cu Duhul Sfânt în lucrarea de sfințire.

Când privim structura fizică a omului, ca medic, observăm că ea este alcătuită din părți diferite sau organe, care au funcții specifice în corp, dar în același timp dependente unele de altele. Când privim omul prin datele Scripturii, descoperim că viața lui se situează pe trei nivele: spirit, suflet și corp. Fiecare dintre ele joacă un rol specific, dar în același timp sunt strâns legate între ele.

Marea eroare a bisericii creștine, după apostazie, a fost de a separa corpul de suflet, dând sufletului o existență separată, independentă de corp. Această concepție este un împrumut din religia greacă, dar nu corespunde învățaturii biblice. Conform Scripturii, funcția fiecăreia dintre cele trei componente este distinctă și contribuie la existența spirituală a omului complet, dar nici una dintre ele nu este capabilă să existe independent de celelalte; în moarte, omul întreg – spirit, suflet, trup - moare; sau, în terminologia biblică, doarme în necunoștință (Ezechiel 18,4-20; Eclesiastul 9,5.6; 8.8).

Examinând structura spirituală a omului, așa cum este descoperită în Scriptură, aflăm că există o legătură bine definită între tabernacolul, sau cortul, Vechiului Testament, și templul lui Dumnezeu din Noul Testament, care este creștinul însuși (1Corinteni 3,16.17; 6,19). Sanctuarul este un tip al lui Hristos întrupat (Psalmi 29,9; Ioan 2,19-21; Apocalips 21,3; compară, de asemenea, Psalm 77,13 cu Ioan 14,4-6). Este prototipul creștinului renăscut (Efeseni 2,19–22; 1Petru 2,5; Evrei 3,4-6; 1Corinteni 6,16).

Citind Biblia, veți constata că făgăduințele lui Dumnezeu, așa cum sunt date sub noul legământ, sunt realitatea tipului văzut în sanctuarul vechiului legământ (Ieremia 31,33.34; Ezechiel 36,26.27; Evrei 8,6–13; 2Corinteni 2,2-6).

În vechiul legământ, legea era scrisă pe table de piatră și așezată în chivot. În noul legământ, aceeași lege este scrisă în inimă și așezată în interiorul omului (Romani 7,22). În vechiul legământ, Dumnezeu locuia în partea cea mai dinăuntru a templului, iar în noul legământ Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, locuiește chiar în adâncul inimii omului (Ezechiel 36,27; Ioan 14,17; Romani 8,9.11). În vechiul legământ clădirea templului reprezenta locuința lui Dumnezeu, dar în noul legământ credinciosul însuși devine locuința lui Dumnezeu (1Corinteni 3,16.17; 6,19).

Așa cum pe vremuri Dumnezeu locuia în templu (Exodul 25,8), tot așa Duhul Sfânt locuiește astăzi în omul credincios. Știm că sanctuarul vechiului legământ era împărțit în trei părți (Exodul 25,8-27; Evrei 9,2-4): curtea, sfânta și sfânta sfintelor. Tot așa, credinciosul care este cu adevărat templul lui Dumnezeu pe pământ este alcătuit din trei părți: corpul, care

reprezintă curtea, ocupând o poziție exterioară, cu viața la vederea tuturor; acolo se aduceau jertfele (Romani 12,1; Coloseni 3,5). În interior se află sufletul omului, facultățile personalității lui (emoțiile, voința, inteligența) prin care operează Dumnezeu. El corespunde sfintei, unde preotul își îndeplinea lucrarea zilnică. Dincolo de a doua perdea, în profunzimea conștiinței omului, se află spiritul. El reprezintă sfânta sfintelor, unde locuia Dumnezeu. La omul convertit Dumnezeu locuiește în spirit, care este pentru el locul tainic al Celui Prea Înalt.